

Косовска мисао у српском памћењу

Значај Косова у српској историји и наслеђу деловали су ми веома битни и осећао сам као да би требало да искажем своје мишљење о тој важној теми. Био сам пун неких неодређених снажних емоција и деловало ми је да ћу ја то брзо и лако испричати. Толико се сваки дан пише и прича о Косову, косовском питању, његовом историјском и културном значају да сам био убеђен да ће моје мисли и речи лако потећи. Међутим, дуго сам седео пред празним папиром, питајући се шта ја то стварно знам о Косову и косовском наслеђу...Па ја имам само непуних шеснаест година, а овде се ради о вековима и нечему много већем од мене и мог знања.

Почео сам да претресам своје мисли – скандирање на фудбалским утакмицама, транспаренти, вести...Вести о независности Косова, вести о састанцима о Косову, вести о тешком животу Срба на Косову...О Косову сам углавном учио из уџбеника историје и кроз народне епске песме. Било ми је тешко да пратим ритам тих песама и разумем тај језик, иако је мој матерњи језик у питању. Невероватно ми је било да сам морао да тражим објашњење, у неким тренуцима сам боље разумео енглески од свог сопственог језика. Нисам знао да ли треба да осећам стид због тога. Прошло је пуно векова и све се променило. Усвојили смо неке туђе речи, причање се претворило у компликовану формулу и разметање све модернијим сленгом. Оно што је вековима једноставно преношено за мене је постало страно. Размишљања на ову тему су ме све више збуњивала.

Историјске чињенице да је Косово српско од пре десет, једанаест векова још више збуњују моју генерацију. Како се све преокренуло, зашто је толико тешко бити Србин на Косову и зашто неко жели да избрише траг тих векова и комплетну историју? Зар нису најбитније српске светиње и патријаршија створене на Косову? Зар се може поништити знање о Косовском боју 1389. године? Зар ће неко сада после толико година постојања уметности и књижевности, којима се баш ту градио српски идентитет да изостави из историје, да прецрта и пребоји црном и црвеном? Срби су за слободу крварили на Косову много пута, да сачувају своје огњиште, да одбране своју слободу. Поред стихова народних епских песама, Срби су своје молитве и уметност уткали у бројна културна добра. Највећи број српских манастира налази се баш на Косову. Све молитве и српске родољубиве песме увек се враћају тој теми. То није само мит, већ основа српског идентитета и духовности, утемељеног на Косовском завету. Србија нема други идентитет и другу историју.

Моја генерација суочава се са другачијим проблемима и изазовима у односу на историјске изазове са којима се овај народ борио. Брз живот, отуђеност, површност, стицање материјалног богатства, поништавање сваке индивидуалности али и колективног духа и припадности су оно што изједа наше домаће друштво. Заборавили смо корене, заборавили смо духовно богатство, заборавили смо свој језик, своју историју и мало маримо једни за друге. Култура је нешто што споменемо тек понекад, а не размишљамо пуно о њој, поготово не о српској култури и српском наслеђу. Зато се и ја борим да уобличим своје мисли. За мене није дилема да ли је Косово Србија, наравно

да јесте. Толико се сад питања намеће и чини ми се да се лако предајемо, да лако одустајемо и пуштамо да се наша духовност и наша историја забораве и нестану.

Никада нисам био на Косову и никада нисам видео те крајолике из песама и цркве са слика, али надам се да хоћу једног дана. Надам се да ћу тада бити у Србији, а не посетилац из Србије, неко пред границом неке туђе земље и туђег народа. Надам се да ће у Србији и даље тињати косовска мисао и идеја о нашим заједничким вредностима, и да се нећу са страхом већ са поносом кретати по тој светој српској земљи.

Шифра: КОСОВСКАМИСАО202313